

عنوان مقاله:

رویکرد اکبرشاه گورکانی به شعر فارسی و شاعران فارسی سرای شبه قاره هند (با تکیه بر غزالی مشهدی، فیضی فیاضی، عرفی شیرازی، نظیری نیشابوری و قاسم کاهی)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 10، شماره 35 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

فاطمه صادقی تقدعلی علیا - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

نصرتالله امامی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

نیمه دوم قرن دهم هجری، در شبه قاره‌ی هند، مقارن است با دوران حکومت اکبرشاه گورکانی که به اذعان قریب به اتفاق محققان، دوران اوج رواج زبان و ادب فارسی در آن سرزمین بوده است. محققان عوامل سیاسی، اجتماعی و فرهنگی بسیاری را در این اوج گیری موثر دانسته اند. مقاله حاضر با هدف بررسی هر چه دقیق تر سرگذشت زبان و ادب فارسی در شبه قاره هند، با روش توصیفی تحلیلی و بر اساس منابع کتابخانه ای، به بررسی رویکرد اکبرشاه گورکانی به شعر فارسی و شاعران فارسی سرا و نقش موثر وی در رواج روزافزون این دو مقوله در شبه قاره هند پرداخته و بنابراین، ابتدا براساس منابع معتبر تاریخی، رویکرد اکبرشاه گورکانی به شعر و شاعران فارسی سرا را بررسی کرده و سپس در جهت اثبات هر چه بیشتر موضوع، نمودهای این مضمون را از منظر سروده های پنج شاعر برجسته ی این قرن، یعنی غزالی مشهدی، فیضی فیاضی، عرفی شیرازی، نظیری نیشابوری و قاسم کاهی واکاوی و ارایه کرده است. نتایج پژوهش حاکی از آن است که بیش از هر عامل دیگری، پیشینه ی فرهنگی ادبی اکبرشاه، تسلط وی به فرهنگ و زبان فارسی، سخن دانی، سخن سنجی، علاقه و در نهایت توجه ویژه و مستقیم او به شعر فارسی و شاعران فارسی سرا از عوامل اصلی رواج زبان و ادب فارسی در شبه قاره آن عصر بوده است.

کلمات کلیدی:

شبه قاره هند، اکبرشاه گورکانی، شعر فارسی و شاعران فارسی سرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/889604>

